

ชื่องานวิจัย การศึกษานโยบายและผลกระทบทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย
กรณีศึกษา อุทยานแห่งชาติโอคาซาวาร่า

ชื่อผู้วิจัย นายคมสัน จันทเลิศนภากร **รหัสนักศึกษา** 05520677

อาจารย์ที่ปรึกษาหัวข้อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิเศก ปันสุวรรณ

บทคัดย่อ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวที่ช่วยในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในประเทศไทย โดยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้นได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนในปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกลายเป็นการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมอย่างมากและเป็นแหล่งสร้างรายได้ให้กับประเทศอย่างมหาศาล โดยงานวิจัยชิ้นนี้ได้นำเสนอวิวัฒนาการของนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย และผลกระทบที่มีผลต่อนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย และจากการศึกษาพบว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้เริ่มมีความสนใจตั้งแต่ปี ค.ศ.1982 และได้รับการพัฒนานโยบายมาเรื่อย ๆ จนได้กลายเป็นการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทยมาจนถึงปัจจุบัน และในส่วนของแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่าที่ส่วนใหญ่เป็นส่วนให้เป็นเขตอุทยานแห่งชาติและที่ตั้งส่วนใหญ่จะอยู่บริเวณตอนกลางก่อนไปทางล่างของประเทศ โดยเฉพาะในบริเวณ เกาะฮอนชู เกาะชิโกกุ และเกาะคิวชู ซึ่งปัจจัยสนับสนุนที่ก่อให้เกิดที่ตั้งดังกล่าวคือ ลักษณะภูมิประเทศที่มีเอกลักษณ์และภูมิอากาศที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยว นอกจากนี้พบว่าแนวทางการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคตนั้น รัฐบาลญี่ปุ่นได้มีการปรับปรุงกรอบแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยให้เป็นไปในระดับสากลอีกด้วย

คำสำคัญ 1.การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2.ประเทศไทย 3.อุทยานแห่งชาติ 4.การท่องเที่ยว

บทนำ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการใช้เวลาเพื่อผ่อนคลายจากความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า นอกจากนี้ยังทำให้ได้ศึกษาค้นคว้าในประสบการณ์ใหม่ๆ ทั้งทางด้านวัฒนธรรม ประเพณีและยังเข้าใจถึงสภาพแวดล้อมต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยวเป็นการเพิ่มจิตสำนึกที่มีต่อสิ่งแวดล้อม และถ้าหากมีการจัดการรูปแบบที่ดีก็จะสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวและบริเวณโดยรอบได้ อีกทั้งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศยังช่วยเสริมสร้างรายได้ให้กับชุมชนรอบๆ และประเทศอีกด้วย ทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสำคัญต่อประเทศต่างๆ เป็นอย่างมาก การท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะประสบความสำเร็จไม่ได้ถ้าไม่มีการวางแผน หรือ จัดรูปแบบที่ดี ซึ่งขึ้นอยู่กับนโยบายต่างๆ มากมายที่ประเทศเกาหลีได้วางเอาไว้ ซึ่งนโยบายที่รัฐบาลญี่ปุ่นได้วางเอาไว้ นั้น ครอบคลุมในทุกๆ ด้าน เช่น ด้านทรัพยากรธรรมชาติ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านการท่องเที่ยว ด้านการศึกษา ด้านสังคม ด้านการตลาด ด้านเทคโนโลยี และสุดท้ายทางด้านคมนาคม ด้วยความใส่ใจในทุกๆ ด้าน ทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่นได้รับความสนใจจากชาวเกาหลีเอง และชาวต่างชาติทั่วโลกเป็นจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ

จากความน่าสนใจดังกล่าว เพื่อให้ทราบนโยบายและความสำเร็จรวมไปถึงผลกระทบ ทางด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประเทศญี่ปุ่นเพื่อนำไปสู่กระบวนการใช้ประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมการท่องเที่ยว อีกทั้งยังสามารถใช้เป็นกรณีศึกษาและนำมาพัฒนารูปแบบนโยบายที่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศภายในประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษานโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประเทศญี่ปุ่น
2. เพื่อศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่น
3. เพื่อศึกษาผลกระทบทางด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่น

วิธีการดำเนินการศึกษา

1. ศึกษาประวัติและพัฒนนาการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่น โดยศึกษาถึงพัฒนาการของนโยบายการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่นถึงการเปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละเขต และภูมิภาคประเทศต่างๆ ในประเทศญี่ปุ่น โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงบรรยาย ตั้งแต่ช่วงที่ประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากขึ้น และนำเสนอในรูปแบบของการใช้ตาราง

2. ศึกษาแนวทางการเกี่ยวกับปัจจัยมีผลต่อนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่น โดยศึกษาแนวทางการปฏิบัติ และนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่น และพิจารณาปัจจัยที่ส่งผลต่อนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่นั้นๆ โดยใช้แนวทาง นโยบาย และเทคนิคเชิงแผนที่มาวิเคราะห์ และนำเสนอในรูปแบบของการใช้แผนที่

3. ศึกษาการปฏิบัติตามแนวทาง และนโยบายในประเทศญี่ปุ่น โดยศึกษาข้อมูลด้านนโยบายของรัฐบาลประเทศญี่ปุ่น และแผนการส่งเสริมในด้านต่างๆ ที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้กลายเป็นแบบท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ เป็นต้น โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงบรรยาย และนำเสนอในรูปแบบของการบรรยาย

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ประวัติและพัฒนนาการของการท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น

การท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่นได้ถูกพัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ โดยความร่วมมือในหลาย ๆ ฝ่าย โดยการเริ่มก่อตั้งองค์การการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่น (JNTO) จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายในเดือนเมษายน 1964 เป็นองค์กรที่ไม่แสวงหากำไร ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงคมนาคม ซึ่งได้รับการออกแบบเพื่อส่งเสริมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ญี่ปุ่นและจะกระชับความเข้าใจของประวัติศาสตร์

ญี่ปุ่น ประเพณี วัฒนธรรม สินค้าต่าง ๆ และประชาชน ในช่วงปลายของยุคนี้ องค์การการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่นมีส่วนร่วมในนโยบายที่หลากหลายของการท่องเที่ยวจากต่างประเทศ ทั้งเรื่องการตลาดและการส่งเสริมการขายของอนุสัญญาระหว่างประเทศ การขยายตัวของ การแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศผ่านโครงการระดับรากหญ้าโครงการ และการสนับสนุนสำหรับผู้เข้าชมจากต่างประเทศผ่านศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยว ภายใต้การดูแลของประธานาธิบดีแล้วรองประธานาธิบดีฝ่ายบริหาร และสำนักงานใหญ่ที่มี 6 หน่วยงานที่สอดคล้องกับกิจกรรมในข้างต้น JNTO มี 14 สำนักงานที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศ และศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยวอีก 2 แห่งในประเทศญี่ปุ่น และพนักงานทั้งหมดของ JNTO มีอยู่ 109 คน รวมทั้งในต่างประเทศด้วย JNTO นั้นเป็นของรัฐบาลญี่ปุ่นโดยตรงสมาชิกของรัฐบาล (ทุน) เพื่อ JNTO ได้รับงบประมาณ ¥ 1547000000 (12 ล้านดอลลาร์) งบประมาณประจำปีรวมของ JNTO ในปี 2001 เป็น 3663000000 ¥ (29 ล้านดอลลาร์) ในปี 2001, 73% ของงบประมาณทั้งหมดเป็นสนับสนุนโดย MLIT และยอดคงเหลือเป็นผลงานหรือร่วมให้การสนับสนุนโดยรัฐบาลท้องถิ่นและภาคเอกชน การปฏิรูปองค์กรของ JNTO มีกำหนดในปี 2003 JNTO เป็นนิติบุคคลพิเศษในปัจจุบัน จะกลายเป็น "บริษัท บริหารอิสระ" ที่มีการจัดการที่โปร่งใส และประสิทธิภาพของการบริหารจัดการธุรกิจและความรับผิดชอบของประสิทธิภาพการทำงาน ในปี 2001 สำนักงานของรัฐรวมทั้งกระทรวงคมนาคมและกระทรวงอุตสาหกรรมได้ถูกรวม และได้ก่อตั้งกระทรวงใหม่ขึ้นคือ กระทรวงที่ดิน โครงสร้างพื้นฐานและการขนส่ง (MLIT) ถูกก่อตั้งขึ้นภายใต้นโยบายของ MLIT เป็นผู้รับผิดชอบในการกำหนดนโยบายและนโยบายการประสานงานการท่องเที่ยวของรัฐบาลญี่ปุ่น ภายใต้การดูแลของผู้อำนวยความสะดวกทั่วไปของการท่องเที่ยว โดยทั้งสามฝ่ายได้จัดขึ้น ซึ่งได้ตั้ง 5 เป้าหมายของนโยบายและดำเนินมาตรการเงินนโยบายภายใต้ส่วนที่โปร่งใสของกฎหมายระหว่าง MLIT ภาคเอกชน และ รัฐบาลท้องถิ่น

2.นโยบายที่ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่หลากหลายมากถึงแม้มันจะไม่ใช้ระบบเศรษฐกิจขนาดใหญ่ก็ตาม หลักข้อเท็จจริงที่ว่า หมู่เกาะของประเทศญี่ปุ่นทอดตัวลงมากเหนือจรดใต้ แล้วมีความกว้างตามเส้นรุ้งจาก 0 – 3,776 เมตร เหนือระดับน้ำทะเล ซึ่งประเทศญี่ปุ่นเริ่มให้ความสนใจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในปี 1982 การประชุมระดับโลกว่าด้วยสภาพอุทยานแห่งชาตินานาชาติ เพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN) กล่าวว่า “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นเรื่องมีระยะคมทุมเพื่อการอนุรักษ์ในระดับชาติที่มีประสิทธิภาพ” โดยมีพัฒนาการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศซึ่งปี 1993 ภูเขาชิราคามิ และ เกาะยากุชิม่า ได้จดทะเบียนเป็นมรดกโลกว่าด้วย แหล่งมรดกทางธรรมชาติ และมีการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของภาคเอกชน และได้มีการจัดตั้งองค์กร

ส่งเสริมการท่องเที่ยวขึ้นในปี 1998 สภาส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประเทศญี่ปุ่น (ปัจจุบันเป็นสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ) ถูกจัดตั้งขึ้น และยังมี การจัดตั้งองค์กรนี้ในภูมิภาคต่าง ๆ ในประเทศ เช่น เกาะไอริโมเตะ , เกาะยาคุชิม่า , หมู่บ้านในโอกินาวา และอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งนโยบายภายในประเทศได้ร่างขึ้นในปี 2003 โดยสภาส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้มีการชุมนุมให้มีการส่งเสริมให้มีนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้นในประเทศ และในปี 2007 ได้มีการจัดตั้งแนวทางกฎหมายเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้น และจะมีผลในปีถัดไป

ซึ่งแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวจะเริ่มจากการจัดตั้งคณะกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แล้วรวบรวมผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การอนุรักษ์ธรรมชาติ เกษตรป่าไม้ และการประมง มาหารือเพื่อการพัฒนาไปในแนวทางเดียวกัน จากนั้นดำเนินการสำรวจทรัพยากรทางธรรมชาติ แสวงหาและตรวจสอบจุดที่น่าสนใจ (สมบัติ) ภายในพื้นที่นั้น ๆ และเริ่มมาตรการการอนุรักษ์, กฎระเบียบ, ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มีการบำรุงรักษา และจัดการทรัพยากรต่าง ๆ ในชุมชน รวมทั้งคนในชุมชนนั้น ๆ อีกด้วย หลังจากนั้นก็นำเสนอแก่นักท่องเที่ยว โดยจัดตั้งโปรแกรมการท่องเที่ยว ประชาสัมพันธ์ และการนำเที่ยว ผลักดันส่งเสริมความรู้สึกที่น่าตื่นเต้นและประทับใจ โดยนักท่องเที่ยว ในตอนท้ายก็ยังติดตาม และประเมินผลจากแหล่งต่าง ๆ เช่น นักท่องเที่ยวและคนในชุมชน เป็นต้น และนำผลประเมินมาประสมประสานกับเศรษฐกิจภายในท้องถิ่น และ ขยายการทำงานออกไปในวงกว้าง และมีการทำงานร่วมกันกับอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน

3.แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่น

ในปัจจุบันการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่นได้รับการพัฒนาไปอย่างมากและต่อเนื่อง โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวที่เป็นการท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการดูแลสุขภาพธรรมชาติและสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ โดยแหล่งท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่นได้รับความนิยมไม่ใช่น้อยเฉพาะนักท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ยังมีชื่อเสียงและได้รับความนิยมแพร่กระจายไปจนถึงระดับโลกด้วย ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่นนั้นมีมากมายหลายแห่ง และแต่ละแห่งก็จะมีจุดเด่นและลักษณะพิเศษของตัวเองแตกต่างกันไป ตามสภาพภูมิประเทศและสภาพภูมิอากาศ ทำให้นักท่องเที่ยวมีทางเลือกที่หลากหลาย ส่งผลทำให้ปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นมีการก่อองค์กรต่าง ๆ ขึ้นเพื่อมารองรับ และพัฒนาแนวทางต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่กำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้นกระจายตัวอยู่ทั่วประเทศญี่ปุ่นและมีความหลากหลาย แต่แหล่ง
ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดมีจำนวน 6 แห่ง ดังนี้

- 1.อุทยานแห่งชาติฟูจิ – ฮาโกเนะ – ไอสุ
- 2.อุทยานแห่งชาตินิกโกะ
- 3.อุทยานแห่งชาติชูซังกาคู
- 4.อุทยานแห่งชาติอิเสะ – ชิมา
- 5.อุทยานแห่งชาติเซโตะ – ไนโค
- 6.อุทยานแห่งชาติโอคาซาวาร่า

จากรายละเอียดข้างต้น แม้ประเทศญี่ปุ่นจะมีการกระจายตัวของแหล่ง
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่หลากหลายในทุก ๆ เกาะใหญ่ ๆ ของประเทศ ดังแสดงรายละเอียดในภาพที่
4.1 แต่เมื่อพิจารณาแล้วพบว่าพื้นที่ๆที่มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นจำนวนมากที่สุดอยู่ในพื้นที่
บริเวณตอนกลางก่อนไปทางใต้ของประเทศซึ่งประกอบด้วย เกาะฮอนชู ,เกาะชิโกกุ และเกาะคีวชู
ซึ่งที่เป็นที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศอันประกอบไปด้วย อุทยานแห่งชาติบันได-อาซาฮิ ,
อุทยานแห่งชาติโอเซะ, อุทยานแห่งชาตินิกโกะ, อุทยานแห่งชาติโอคาซาวาร่า, อุทยานแห่งชาติโจ
ชิเนะซี-โกเคน, อุทยานแห่งชาติชิชิบุ-ทามะ-ไค,อุทยานแห่งชาติชูซังกาคู, อุทยานแห่งชาติฟูจิ-ฮา
โกเนะ-ไอสุ, อุทยานแห่งชาติมินามิเอลฟ์, อุทยานแห่งชาติฮาคุซัย, อุทยานแห่งชาติอิเสะ-ชิม่า และ
อุทยานแห่งชาติโยชิโนะ-คามาโนะ

ผลการศึกษา

1. จากผลการศึกษาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้นเริ่มได้รับความสนใจในปี ค.ศ.1982 ซึ่งมีการประชุมระดับโลกว่าด้วยสภาพอุทยานแห่งชาติเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN) และได้นำ ภูเขาชีราคามิ และ เกาะยาคุชิม่า ไปจดทะเบียนเป็นมรดกโลกว่าด้วยแหล่งมรดกทางธรรมชาติ ส่งผลทำให้มีเริ่มการวางแผนกรอบแนวทางปฏิบัติขึ้น และเริ่มมีการดำเนินการแสวงหาพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อที่จะดำเนินการในขั้นตอนต่อไป อีกทั้งยังจัดตั้งสภาการท่องเที่ยวขึ้น และกระจายไปยังภูมิภาคต่าง ๆ ทั้งประเทศญี่ปุ่น และต่อมาสภาส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้มีการชุมนุมให้มีการส่งเสริมกฎหมายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้นในประเทศ จึงทำให้เกิดการปฏิรูปองค์กรการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่น ที่เป็นองค์กรนิติบุคคลพิเศษจะกลายเป็น "องค์กรบริหารอิสระ" ที่มีการจัดการที่โปร่งใส และประสิทธิภาพของการบริหารจัดการธุรกิจ แล้วได้มีการปรับปรุงแนวทางการปฏิบัติ และมีการตั้งแนวทางกฎหมายเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้น และมีผลในปีถัดไป

2. ผลจากการศึกษาแนวทางเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศนั้น เกิดจากหลาย ๆ ปัจจัย ซึ่งพบว่าแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำนวนมากที่สุดจะอยู่ในบริเวณตอนกลางก่อนไปทางล่างของประเทศ ประกอบไปด้วย เกาะฮอนชู ,เกาะชิโกกุ และเกาะคิวชู ซึ่งเป็นแหล่งที่ตั้งของอุทยานแห่งชาติบันได-อาซาสึ ,อุทยานแห่งชาติโอเซะ, อุทยานแห่งชาตินิกโกะ, อุทยานแห่งชาติโอคาซาวาระ, อุทยานแห่งชาติโจชิเนะซีโกเคน, อุทยานแห่งชาติชิบู-ทามะ-ไค,อุทยานแห่งชาติซุซงากุ, อุทยานแห่งชาติฟูจิ-ฮาโกเนะ-ไอสุ, อุทยานแห่งชาติมินามิเอลฟ์, อุทยานแห่งชาติฮาคุซึ, อุทยานแห่งชาติอิเสะ-ชิม่า และอุทยานแห่งชาติโยชิโนะ-คามาโนะ ส่วนอุทยานแห่งชาติอื่น ๆ นั้นก็กระจายตัวอยู่ทั่วประเทศญี่ปุ่น

สำคัญ	แหล่งท่องเที่ยว	ลักษณะของภูมิประเทศ	กิจกรรม	ภาพ
1	อุทยานแห่งชาติ บันได-อาชาสี	เป็นภูเขาไฟเก่า และ สภาพแวดล้อมที่ มีความสมบูรณ์ มากมีทะเลสาบ อยู่ตรงกลางของ อุทยานอีกทั้งมี ความพิเศษด้วย หินภูเขาไฟที่มี ความสวยงาม และลักษณะ แตกต่างกัน ออกไป	ถ่ายภาพ ปีนเขา เรียนรู้เกี่ยวกับพืช พันธุ์ธรรมชาติ	
2	อุทยานแห่งชาติโอ เซะ	อยู่ติดกับ เทือกเขาสูง มี ทะเลสาบ ล้อมรอบ จึงเป็น เกาะลอยที่ สามารถมองเห็น ได้ด้วยตาเปล่า มี พืชหายากที่ถูก เรียกว่า มิซุบา โซ	ล่องเรือในแม่น้ำ ปีน เขา เรียนรู้เกี่ยวกับ พืชพันธุ์ธรรมชาติ	

3	อุทยานแห่งชาตินิกโกะ	อยู่บนภูเขา มีทั้งแม่น้ำ น้ำตก บ่อน้ำพุร้อน และยังมีวัดที่เก่าแก่ต่างๆ ในประเทศญี่ปุ่น	ไหว้พระ ล่องเรือ ปีนเขา แช่บ่อน้ำพุร้อน	
4	อุทยานแห่งชาติโอคาซาวาร่า	เกาะที่อยู่ไม่ไกลจากเมืองโตเกียว มีธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ อีกทั้งยังมีปลาวาฬชุกชุมมาก	ล่องเรือชมปลาวาฬ เรียนรู้เกี่ยวกับพืชพันธุ์ธรรมชาติ	
5	อุทยานแห่งชาติโจชิเนะซี-โกเคน	เป็นเทือกเขาภูเขาไฟเก่า มีอากาศที่เย็นสบาย บ่อน้ำพุร้อน ซึ่งบนยอดเขามีหิมะปกคลุมตลอดทั้งปี	สกี ปีนเขา แช่บ่อน้ำพุร้อน	

ซึ่งจะเห็นได้ว่า แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ๆ ของประเทศญี่ปุ่นจะอยู่ไม่ห่างจากเมืองหลวงมากนัก มีการเดินทางที่ค่อนข้างสะดวกในการไปแต่ละแหล่งท่องเที่ยว และลักษณะภูมิประเทศของแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในบริเวณนี้จะเป็นภูเขามิทะเลสาบตัดผ่านหรืออยู่ในใจกลางของอุทยาน มีความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติมากถึงมากที่สุด จึงทำให้แหล่งท่องเที่ยวบริเวณนี้ได้รับความนิยมอย่างมาก

กิจกรรมที่มักทำกัน ส่วนใหญ่จะเป็นการเดินเขา ชมพืชพันธุ์ที่หายากและสมบูรณ์ รวมทั้งการแช่บ่อน้ำพุร้อนที่มีผลดีต่อสภาพร่างกายและจิตใจที่เหนื่อยล้ามากจากการทำงาน ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เป็นที่นิยมอย่างมากในการท่องเที่ยวแบบเชิงนิเวศอีกด้วย

ภาพที่ 1 แหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่มากในตอนกลางก่อนไปทางใต้ของประเทศ

ที่มา : จัดทำโดยผู้วิจัย (2555)

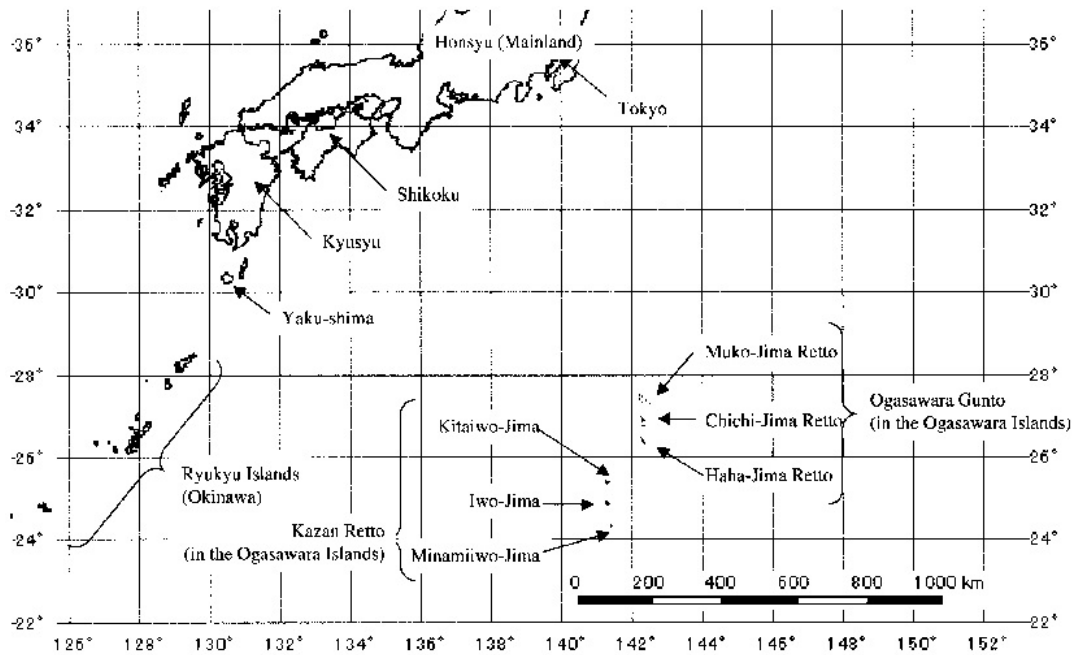
ภาพที่ 2 แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่กระจายตัวอยู่ทั่วประเทศ

ที่มา : <http://bumres.blogspot.com> (2555)

ภาพที่ 3 สภาพทางกายของประเทศไทยญี่ปุ่น

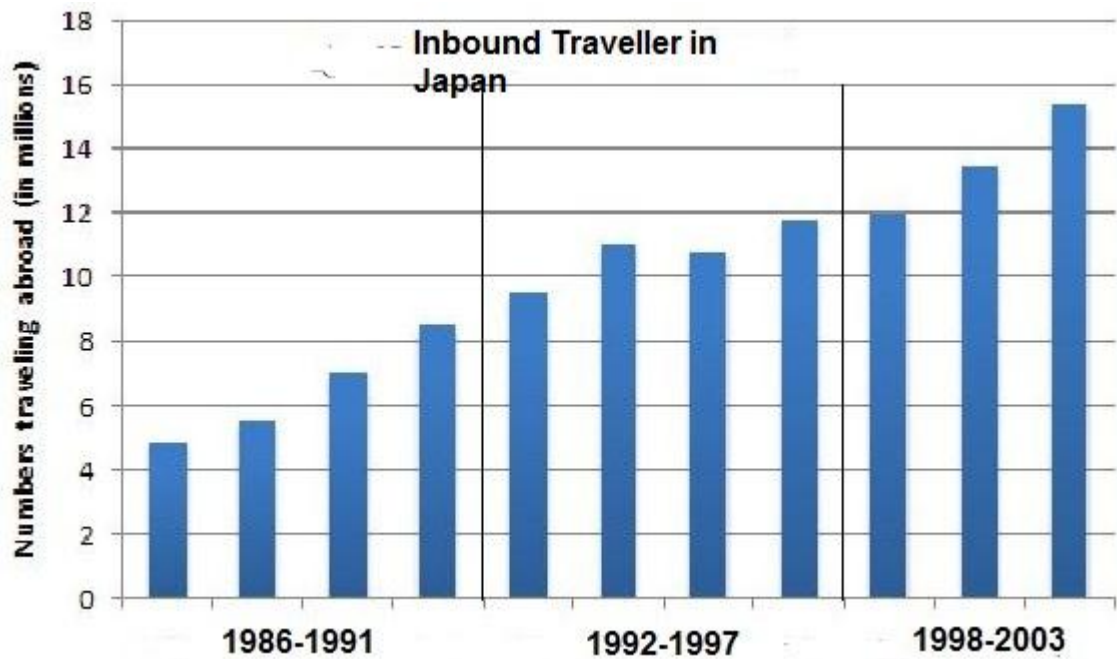
ที่มา : www.goway.com (2555)

ภาพที่ 4 ที่ตั้งของอุทยานแห่งชาติโอกาซาวาร่า

ที่มา : trip.worldtravellist.com (2555)

3. ผลการศึกษาในส่วนของการพัฒนาแนวทางการพัฒนาโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต โดยรัฐบาลได้มีการสร้างแนวทางปฏิบัติในการสนับสนุนเรื่องนี้อย่างจริงจัง โดยมีการตั้งองค์กรการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่น หรือ JNTO (Japan National Tourism Organization) ซึ่งนโยบายทั้งทางตรงและทางอ้อมในการพัฒนาโยบายการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่น รวมถึงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วย สื่อทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่นเป็นที่รู้จักในวงกว้างจนกลายเป็นประเทศที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก เพราะแหล่งท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่นถือว่ามีที่น่าสนใจในหลาย ๆ แห่ง ดังนั้นกิจกรรมในแต่ละแห่งมีความหลากหลายแตกต่างกันออกไป จึงทำให้เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวที่ต้องการมาพักผ่อน และมีกิจกรรมที่หลากหลายทำ ส่งผลทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่นมีการพัฒนาแนวทางการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้ก้าวสู่ความเป็นสากลและมั่นคงในอนาคต

แผนภูมิที่ 1 แสดงสัดส่วนการเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่นตั้งแต่ปี ค.ศ.1986-2003

ที่มา : จัดทำโดยผู้วิจัยโดยใช้ข้อมูลจาก <http://blog.naver.com> (2555)

ซึ่งจะเห็นได้ว่าตั้งแต่ปี ค.ศ.1986 เป็นต้นมา หลังจากมีการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้น ทำให้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศมากขึ้นเรื่อย ๆ ทุก ๆ ปี โดยในอนาคตจะมีการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอีก จึงทำให้นักท่องเที่ยวที่จะมาเที่ยวในประเทศญี่ปุ่นจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ อย่างแน่นอน

ภาพที่ 5 อุทยานแห่งชาติโอคาซาวาร่า

ที่มา : www.nipponnotsubo.com (2555)

ภาพที่ 6 กิจกรรมการชมปลาวาฬในอุทยานแห่งชาติไอคาซาวาร่า

ที่มา : www.tourlines.co.th (2555)

อภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เริ่มได้รับความสนใจอย่างจริงจังในปี ค.ศ.1982 และได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ซึ่งทำให้คนจำนวนมากให้ความสนใจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ส่งผลให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องมีการพัฒนานโยบายอยู่ตลอด และในส่วนของการศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่นพบว่าอยู่ทางตอนกลางก่อนไปทางล่างของประเทศซึ่งประกอบไปด้วย เกาะฮอนชู ,เกาะชิโกกุ และเกาะคีวชู โดยมีปัจจัยสนับสนุนที่ก่อให้เกิดแหล่งการท่องเที่ยวดังกล่าว คือ เรื่องของภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และการคมนาคมที่สะดวกในการเดินทาง รวมถึงในส่วนของแนวทางการพัฒนาของนโยบายการท่องเที่ยวในอนาคต ญี่ปุ่นได้มีการดำเนินการดังนี้ โดยรัฐบาลได้วางแนวทางการปฏิบัติอย่างจริงจัง โดยจัดตั้งหน่วยงาน/องค์กรการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่น หรือ JNTO (Japan National Tourism Organization) ซึ่งนโยบายทั้งทางตรงและทางอ้อมในการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่น รวมถึงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วย

จากผลการศึกษาพบว่า นโยบายการท่องเที่ยวที่วางตั้งกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีแนวทางการปฏิบัติที่เน้นการให้ความสำคัญกับคนในท้องถิ่นและทรัพยากรธรรมชาติ มาเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยการตั้งศูนย์ให้ความรู้และข้อมูล ต้องดูปัจจัยทั้งทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ สภาพแวดล้อม การขนส่งและคมนาคม และปัจจัยทางกายภาพ คือ ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะภูมิอากาศ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีทฤษฎีแนวทางการปฏิบัติตามนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของสุรเชษฐ์ วีระพงษ์ ที่ว่าการวางแผน หรือจัดรูปแบบที่ดี ซึ่งขึ้นอยู่กับนโยบายต่างๆ มากมายที่ได้วางเอาไว้ ซึ่งนโยบายได้วางเอาไว้แล้วนั้นต้องครอบคลุมในทุก ๆ ด้าน

ทวีปยุโรป ทวีปเอเชียในภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียกลาง ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อขยายขอบเขตการคิดค้นและการวิจัยไม่ให้จำกัดอยู่แค่ประเทศเกาหลีใต้ เสมือนเป็นการเปิดโลกทัศน์ในการคิดค้นผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ นโยบายของบริษัทอุตสาหกรรมภาคเอกชนของประเทศเกาหลีใต้ ที่มีนโยบายทำการวิจัยร่วมกับสถาบันวิจัยและนักวิจัยในต่างประเทศผ่านการถ่ายทอดเทคโนโลยี เช่น การออกแบบ ข้อกำหนดทางเทคนิค และ คู่มือผลิตภัณฑ์ การร่วมมือกันคิดค้นและวิจัยเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถในการผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ออกสู่ตลาดการค้า

สรุปผลการศึกษา

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เริ่มได้รับความสนใจอย่างจริงจังในปี ค.ศ.1982 และได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ซึ่งทำให้คนจำนวนมากให้ความสนใจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ส่งผลให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องมีการพัฒนานโยบายอยู่ตลอด และในส่วนของการศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศญี่ปุ่นพบว่าอยู่ทางตอนกลางค่อนไปทางล่างของประเทศซึ่งประกอบไปด้วย เกาะฮอนชู ,เกาะชิโกกุ และเกาะคีวชู โดยมีปัจจัยสนับสนุนที่ก่อให้เกิดแหล่งการท่องเที่ยวดังกล่าว คือ เรื่องของภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และการคมนาคมที่สะดวกในการเดินทาง รวมถึงในส่วนของแนวทางการพัฒนาของนโยบายการท่องเที่ยวในอนาคต ญี่ปุ่นได้มีการดำเนินการดังนี้ โดยรัฐบาลได้วางแนวทางการปฏิบัติอย่างจริงจัง โดยจัดตั้งหน่วยงาน/องค์กรการท่องเที่ยวของประเทศ

ญี่ปุ่น หรือ JNTO (Japan National Tourism Organization) ซึ่งนโยบายทั้งทางตรงและทางอ้อมในการพัฒนานโยบายการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่น รวมถึงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วย ซึ่งนโยบายการท่องเที่ยวดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีแนวทางการปฏิบัติที่เน้นการให้ความสำคัญกับคนในท้องถิ่นและทรัพยากรธรรมชาติ มาเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยการตั้งศูนย์ให้ความรู้และข้อมูล ต้องดูปัจจัยทั้งทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ สภาพแวดล้อม การขนส่งและคมนาคม และปัจจัยทางกายภาพ คือ ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะภูมิอากาศ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีทฤษฎีแนวทางการปฏิบัติตามนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ สุธเรษฐ วีระพงศ์ ที่ว่าการวางแผน หรือ จัดรูปแบบที่ดี ซึ่งขึ้นอยู่กับนโยบายต่างๆ มากมายที่ได้วางเอาไว้ ซึ่งนโยบายได้วางเอาไว้แล้วนั้นต้องครอบคลุมในทุก ๆ ด้าน

ข้อจำกัดทางการศึกษา

ทางด้านข้อจำกัดในการวิจัยนั้น มีอยู่สองประเด็น ดังนี้คือ 1.การเข้าถึงแหล่งข้อมูลของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เช่น ข้อมูลนโยบาย,ข้อมูลที่ตั้ง ฯลฯ นั้นเป็นไปได้ยากเพราะเป็นความลับขององค์กรหรือหน่วยงานนั้นๆ 2.เนื่องจากประเด็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้นเป็นกิจกรรมที่ตั้งอยู่ในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้เดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ส่งผลให้ได้ข้อมูลในการวิจัยไม่เหมือนกับแผนที่วางไว้

ข้อเสนอแนะ

ในส่วนของงานวิจัยที่แนะนำให้ศึกษาในอนาคตนั้น ผู้วิจัยขอเสนองานวิจัยเรื่อง” พัฒนาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในประเทศญี่ปุ่น” ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจการท่องเที่ยวในต่างประเทศได้ดี โดยนำงานวิจัยทั้งสองมาเปรียบเทียบกัน เพราะทั้งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนั้นต่างก็เป็นการท่องเที่ยวที่มีลักษณะเฉพาะและยังเป็นการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมอย่างมากในประเทศญี่ปุ่นอีกด้วย ดังนั้นการศึกษาเรื่องนี้ก็จะส่งผลให้งานวิจัยมีความละเอียดและเห็นถึงความแตกต่างระหว่างการท่องเที่ยวทั้งสองแบบได้อย่างชัดเจน

บรรณานุกรม

[สื่อสิ่งพิมพ์]

กรรณิการ์ นูร์ศิริรักษ์. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ไทยศึกษา). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2549.

คู่ย์ ชุมสาย, ม.ล. (2518). หลักวิชาการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : แพร์พิทยา.

วรรณ วลัยวานิช. (2539). ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

[สื่ออิเล็กทรอนิกส์]

Athanasia Drakopoulou. Tourism Certification and Community-based Ecotourism. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : http://www.lumes.lu.se/database/alumni/03.04/theses/drakopoulou_nancy.pdf (วันที่ค้นข้อมูล : 3 กันยายน 2555).

Raff Buckley. How is it different from Ecotourism. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.ecotourism.org/news/conservation-tourism-interview-ralf-buckley-international-centre-ecotourism-research> (วันที่ค้นข้อมูล 4 กันยายน 2555)

ปิยวรรณ คงประเสริฐ. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Eco_Pla_Man/Piyawan_K.pdf (วันที่ค้นข้อมูล 10 กันยายน 2555)

Martin Frid. Eco-Tourism in Japan. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.treehugger.com/corporate-responsibility/eco-tourism-in-japan.html> (วันที่ค้นข้อมูล 7 กันยายน 2555)

ภาคผนวก

ตารางที่ 1 แสดงนโยบายที่ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยญี่ปุ่นในแต่ละช่วงปี

ช่วงปี	เนื้อหา	แนวปฏิบัติ
ค.ศ.1982 – ค.ศ 1998	การประชุมระดับโลกว่าด้วยสหภาพอุทยาน แห่งชาตินานาชาติ เพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN) และได้นำ ภูเขาชิราคามิ และ เกาะยากุ ชิม่า ไปจดทะเบียนเป็นมรดกโลกว่าด้วย แหล่ง มรดกทางธรรมชาติ	เริ่มการวางแผนกรอบแนวทาง ปฏิบัติขึ้น และเริ่มมีการดำเนินการ แสวงหาพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อที่จะ ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป อีกทั้ง ยังจัดตั้งสภาการท่องเที่ยวขึ้น และ กระจายไปยังภูมิภาคต่าง ๆ ทั้ง ประเทศญี่ปุ่น
ค.ศ. 2003	สภาส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้มีการชุมนุมให้ มีการส่งเสริมกฎหมายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้นใน ประเทศ	ทำให้การปฏิรูปองค์กร JNTO ที่เป็น องค์กรนิติบุคคลพิเศษจะกลายเป็น "องค์กรบริหารอิสระ" ที่มีการ จัดการที่โปร่งใส และประสิทธิภาพ ของการบริหารจัดการธุรกิจ แล้วได้ มีปรับปรุงแนวทางการปฏิบัติ
ค.ศ.2007	มีการตั้งแนวทางกฎหมายเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ขึ้น และมีผลในปีถัดไป	มีการคุ้มครองทรัพยากรในท้องถิ่น มากขึ้น รวมไปถึงการเข้าถึงข้อจำกัด ทั้งในเรื่องของจำนวนคนภายใน ท้องถิ่น และทรัพยากรที่ถูกกำหนด ลักษณะของการท่องเที่ยว โดยมีการ ประชาสัมพันธ์ผ่านทางภาค เศรษฐกิจให้ได้รับการยอมรับใน ระดับประเทศจนถึงระดับ โลกต่อไป

ที่มาข้อมูล : <http://www.Japan-Guide.com> (2555)